מבארת הגמרא שנחלקו אמוראים בדבר: **רָבָא אָמַר** בשם **רַב נַחְמָן**, **שָׁלִיחַ** דינו **בְּרַיְינִין**, ואם טעה והוזיל פחות משתות מכרו קיים, כמו בדיינים. **רַב שְׁמוּאֵל בַּר בִּיסְנָא אָמַר** בשם **רַב נַחְמָן**, השליח דינו **כְּאַלְמָנָה**, שאף אם טעתה בפחות משתות מכרה בטל.

הגמרא מבארת את טעמם: **רָבָא אָמַר רַב נַחְמָן** סובר **שָׁלִיחַ** דינו **כְּרַיְינִין**, מפני שדומה יותר לדיינים, **מַה דַּיְינִין לָאו לְדִידְהוּ**, כמו שהדיינים אינם מוכרים לצורך עצמם, **אַף שָׁלִיחַ נַמִּי לָאו לְדִידֵיהּ** – כך השליח אינו מוכר לצורך עצמו, ולכן הקילו אצלו. **לַאֲפוּקֵי אַלְמָנָה דְּלְדִידָהּ** – להוציא אלמנה שמוכרת לצורך עצמה. **וְרַב שְׁמוּאֵל בַּר בִּיסְנָא אָמַר רַב נַחְמָן** סובר ששליח דינו **כְּאַלְמָנָה**, מפני שדומה יותר לאלמנה, **מָה אַלְמָנָה יְחִידָה** – היא לבד מוכרת את הקרקע, **אַף שָׁלִיחַ יָחִיד** – הוא לבד מוכר את הקרקע, **לְאַפּוּקֵי בֵּית דִּין דְּרַבִּים נִינְהוּ** – להוציא דיינים שהם רבים. **וְהִלְכְתָא** כרב שמואל בר ביסנא בשם רב נחמן, **שָׁלִיחַ** דינו **כְּאַלְמָנָה**, ואפילו טעה בפחות משתות המכר בטל.

הגמרא מקשה על השיטה ששליח כאלמנה: **וּמַאי שְׁנָא מֵהָא דְּתָנֵן, הָאוֹמֵר לְשָׁלּוּחוֹ צֵא וּתְרוֹם** תרומה מפירותי, ולא פירש כמה **לִתְרוֹם, תּוֹרֵם כְּדַעַת בַּעַל הַבַּיִת** – כפי שהוא מכיר את דעת בעל הבית, אם עינו יפה, תורם אחד מארבעים, ואם עינו רעה, תורם אחד משישים. **וְאִם אֵינוֹ יוֹדֵעַ** את **דַּעְתּוֹ שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת, תּוֹרֵם בֶּבֵינוֹנִית שהיא אֶחָד מֵחֲמִשִּׁים. פִּיחֵת עֲשָׂרָה** ותרם אחד מארבעים, **אוֹ הוֹסִיף עֲשָׂרָה** ותרם אחד משישים, **תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה**. ואף אם התברר שדעת בעל הבית אינה כמו שתרם, תרומתו תרומה. והטעם, כיון שעין יפה או רעה הוא דבר שרגילים לטעות בו, לכן אמרו שמעשיו קיימים, ואם כן יש לומר גם בשליח שמכר בזול וטעה בפחות משתות שלא יתבטל המכר, כיון שבפחות משתות רגילים לטעות. מתרצת הגמרא: **הָתָם** – בתרומה, **בֵּינָן דְּאִיכָּא** [–שיש אדם] **דְּתוֹרֵם בְּעֵין רָעָה, וְאִיכָּא דְּתוֹרֵם בְּעֵין יָפָה, אָמַר לֵיהּ** השליח **לְבַעַל הַבַּיִת, לְחָכֵי אֲמָרְתִּיךְ** – כך הערכתי אותך, שאתה תורם בעין יפה או רעה, ואין זה נחשב שהשליח טעה, ולכן תרומתו תרומה. **אֲבָל הָכָא** – במכירת קרקע בפחות משוויה, **טָעוּתָא הוּא** – זו טעות, **וְאָמַר לֵיהּ** בעל הבית לשליח, **לֹא אֵיבָעֵי לָךְ לְמֵיטְעֵי** – לא היית צריך לטעות.

* * *

שנינו במשנה: דיינים שפיחתו שתות או הוסיפו שתות, לדעת חכמים מכרן בטל, ולדעת רבן שמעון בן גמליאל מכרן קיים. הגמרא מביאה את פסק ההלכה: **אָמַר רַב הוּנָא בַּר חֲנִינָא אָמַר רַב נַחְמָן, הֲלָכָה כְּדִבְרֵי חֲכָמִים**, שהדיינים שפיחתו שתות או הוסיפו שתות מכרם בטל, ואין אומרים את סברת 'מה כח בית דין יפה'.

מקשה הגמרא: **וְלֵית לֵיהּ לְרַב נַחְמָן** – וכי רב נחמן אינו סובר את סברת 'מַה כֹּחַ בֵּית דִּין יָפֶה', **וְהָאָמַר רַב נַחְמָן אָמַר שְׁמוּאֵל, יְתוֹמִים** קטנים **שֶׁבָּאוּ לַחֲלוֹק בִּנְכְסֵי אֲבִיהֶן** – בקרקע שהשאיר להם אביהם בירושה, **בֵּית דִּין מַעֲמִידִין לָהֶן** – לכל אחד מהיתומים **אַפּוֹטְרוֹפּוֹס**, שיעמוד במקומו בשעת החלוקה, **וּבוֹרְרִין לָהֶם חֵלֶק יָפֶה** – וכל אחד מהאפוטרופסים, בורר חלק יפה עבור היתום שהוא בא במקומו. **הֶגְדִּילוּ** – וכשגדלו היתומים, **יְכוֹלִין לְמֶחֱוֹת** ולומר שאין הם חפצים בחלוקה שחילקו האפוטרופסים, וחוזרים וחולקים את הקרקע. דין זה אמר רב נחמן בשם שמואל, **וְרַב נַחְמָן דְּיָדֵיהּ** [–עצמו] **אָמַר**, אף כשהִגְדִּילוּ היתומים, **אֵין הם יְכוֹלִין לְמֶחֱוֹת, שֶׁאִם כֵּן, מַה כֹּחַ בֵּית דִּין יָפֶה** – כלומר, איזה תוקף יש לבית דין בהעמדת האפוטרופוס, אם אחר כך יכולים היתומים לבטל את החלוקה. הרי שרב נחמן מסכים עם סברת 'מה כח בית דין יפה' ומדוע לא פסק כאן כרבן שמעון בן גמליאל.

מתרצת הגמרא: **לֹא קַשְׁיָא, הָא** – כאן שפסק רב נחמן כחכמים, **מְדוֹבֵר דְּטָעוּ** בית דין בשומא, **וְהָא** – בחלוקת קרקע היתומים **שסבר את סברת מה כח בית דין יפה, מְדוֹבֵר דְּלֹא טָעוּ** האפוטרופסים, **וְחִילְּקוּ** את הקרקע ליתומים בשוה.

שואלת הגמרא: **אִי דְּלֹא טָעוּ** – אם מדובר שלא היתה טעות בחלוקה, **בְּמַאי יְכוֹלִין לְמֶחֱוֹת** – במה הם יכולים למחות כשיגדלו. עונה הגמרא: שהם מוחים **בְּרוּחוֹת**, כלומר, יכול אחד לטעון שרוצה לקבל חלק בצד אחר של הקרקע, כיון שיש לו קרקע סמוכה לה שירש מאבי אמו, ורוצה ששתיהן יהיו סמוכות. ועל זה אמר רב נחמן, שאין המחאה מועילה, 'דאם כן מה כח בית דין יפה'.

מספרת הגמרא: **כִּי אָתָא רַב דִּימִי אָמַר**, היה **מַעֲשֶׂה** שבית דין שמו נכסים ופיחתו שתות או הותירו שתות, **וְעָשָׂה רַבִּי בְּדִבְרֵי חֲכָמִים**, וביטל את המכר. **אָמַר לְפָנָיו פְּרָטָא בְּנוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן פְּרָטָא**, שהיה מכונה רבי פרטא הגדול, ונמצא שפרטא בנו של רבי אלעזר היה **בֶּן בְּנוֹ שֶׁל רַבִּי פְּרָטָא הַגָּדוֹל, אִם כֵּן מָה כֹּחַ בֵּית דִּין יָפֶה**, והיה נראה טעם זה הגון בעיני רבי, **וְהֶחֱזִיר רַבִּי אֶת הַמַּעֲשֶׂה**, כלומר, חזר וקיים את המכר.

רַב דִּימִי מַתְנֵי הָכִי – שנה את המעשה כך, שתחילה ביטל רבי את המכר ואחר כך חזר וקיימו, אבל **רַב סָפְרָא מַתְנֵי הָכִי, שהיה מַעֲשֶׂה** שבית דין טעו בשתות, **וּבִיקֵּשׁ רַבִּי לַעֲשׂוֹת כְּדִבְרֵי חֲכָמִים** – ונטתה דעת רבי לפסוק כחכמים ולבטל את המכר, אבל עדיין לא ביטל אותו. **אָמַר לְפָנָיו פְּרָטָא בְּנוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן פְּרָטָא בֶּן בְּנוֹ שֶׁל רַבִּי פְּרָטָא הַגָּדוֹל, אִם כֵּן מָה כֹּחַ בֵּית דִּין יָפֶה**. ולכן חזר בו **וְלֹא עָשָׂה רַבִּי אֶת הַמַּעֲשֶׂה** לבטל את המכר.

הגמרא מבארת את טעם מחלוקתם במעשה שהיה עם רבי: **לְיָמָא בְּהָא קָמִיפַּלְגִי** – נאמר שרב דימי ורב ספרא חולקים מה הדין בדיין שטעה ופסק דין שלא כמבואר במשנה. **מַר** – רב דימי שאמר שרבי פסק ואחר כך חזר בו, **סָבַר** שדיין **שְׁטָעָה בִּדְבַר מִשְׁנָה, חוֹזֵר** – רשאי לחזור מהפסק דין, ולכן העמיד את המעשה שרבי חזר מפסק דינו. **וּמַר** – רב ספרא שאמר שרבי עדיין לא פסק, **סָבַר** שדיין שטעה בדבר משנה **אֵינוֹ חוֹזֵר** – אינו יכול לחזור מהפסק דין, ולכן העמיד את המעשה שרבי עדיין לא פסק את הדין.

דוחה הגמרא: **לֹא** צריך לומר שנחלקו בדין זה, אלא **דְּכוּלֵּי עָלְמָא** – גם רב ספרא סובר **שְׁטָעָה בִּדְבַר מִשְׁנָה חוֹזֵר**, ומחלוקתם היא רק איך היה גוף המעשה. **וּמַר סָבַר הָכִי הֲוָה מַעֲשֶׂה, וּמַר סָבַר הָכִי הֲוָה מַעֲשֶׂה**.

* * *

המוכר קרקע לחבירו באחריות, אם בא בעל חוב של המוכר וגבה את הקרקע עבור חובו, או שהתברר שהקרקע גזולה, מחזיר המוכר ללוקח את דמי המכירה. ואם אין לו דמים נותן לו קרקע אחרת. הגמרא להלן דנה בקרקע של יתומים שנמכרת על ידי אלמנה או על ידי בית דין, על מי מוטלת האחריות, האם על היתומים שהם בעלי הקרקע, או על האלמנה ובית דין שהם מכרו באחריות.

אָמַר רַב יוֹסֵף, אַרַמְלָתָא דְּזַבְּנָה – אלמנה שמכרה קרקע, אם בא בעל חוב של בעלה ולקח את הקרקע מהקונה, או שהתברר שהקרקע גזולה, **אַחֲרָיוּת** המכירה מוטלת **אַיְתָמֵי** – על נכסי היתומים שירשו מאביהם, ולא על האלמנה, כיון שהיא רק שליחה של היתומים למכור. **וְכֵן בֵּי דִּינָא דְּזַבְּנִי** – בית דין שמכר קרקע של היתומים לתשלום חובות היתומים, כגון מזון האלמנה והבנות, **אַחֲרָיוּת** המכירה **אַיְתָמֵי** – על היתומים. מקשה הגמרא: **פְּשִׁיטָא** שהיתומים שהם בעלי הקרקע, הם מקבלים את האחריות למכירה. מתרצת הגמרא: אכן **בַּאַלְמָנָה** שמוכרת **לֹא אִיצְטְרִיכָא לֵיהּ** – אין חידוש שהיתומים מקבלים אחריות, ומשום זה לבד לא היה צריך רב יוסף להשמיע הלכה זו, אלא **כִּי אִיצְטְרִיךְ לֵיהּ** – מה שהוצרך רב יוסף להשמיע, הוא את ההלכה שהיתומים מקבלים אחריות במקום **דְּבֵי דִּינָא** מוכרים קרקע של יתומים. **דַּהֲווּ דְּתֵי מָא** – הייתי סבור לומר,

כיון דכל דזבין – הקונה קרקע מבי דינא, אדעתא למיפק ליה קלא הוא דזבין. כלומר, הדבר מתפרסם על ידי ההכרזה, ובטוח הקונה שאם היה לאדם טענה, ודאי היה בא לטעון, ואם לא בא אדם וערער, כנראה היא נקיה מטענה, וקונה אותה בלי אחריות, קא סלקא ליה רב יוסף, שמקבל אחריות, והיא על היתומים.

* * *

שנינו במשנה: רבן שמעון בן גמליאל אומר כו', בית דין שטעו בשומא, מכרן קיים. מבררת הגמרא: ועד כמה תהיה הטעות בשומא, ועדיין המכירה קיימת. אמר רב הונא בר יהודה אמר רב שתות, עד פלגא – עד שיוזילו בחצי משווי הנכס, או שייקרו בכפול משוויו.

ראיה לכך: תניא נמי הכי, אמר רבן שמעון בן גמליאל בית דין שמכרו שוה מאתים במנה או שוה מנה במאתים מכרן קיים. הרי שאף בטעו בחצי מכרם קיים.

* * *

הגמרא דנה בדין בית דין שמכרו בלי הכרזה: אמר אמימר משמיה דרב יוסף, בית דין שמכרו קרקע יתומים בלא הכרזה, אף שלא טעו בשומא, נעשו כמי [–כדיינים] שטעו בדבר משנה, וחוזרין – והמכר בטל.

מקשה הגמרא: מדוע אמר אמימר לשון 'נעשו', שמשמע שאין זה ממש טעות, הלא כשמכרו בלי הכרזה ודאי טעו בדבר משנה, דתנן (בא:), שום היתומין – לאחר שבית דין שמים את קרקע היתומים למוכרה להגבות לבעל חוב, מכריזים על מכירתה שלשים יום. ושום החקדש – וכשהגזבר מוכר קרקע של הקדש, מכריזים ששים יום. ומכריזין פעמים ביום, פעם בבקר כשהפועלים יוצאים לעבודתם, שהרוצה לקנות יבקש מפועליו לבדוק השדה. ופעם בערב כשהפועלים חוזרים, כדי שיזכור לשאול אותם על השדה שאמר להם לבדוק.

מתרצת הגמרא: אי מההיא – אם נלמד רק מהמשנה בערכין, הוה אמינא, שמה שצריך הכרזה, הני מילי כשבית דין שלחו שליח למכור, אבל כשבית דין עצמם מכרו, לא צריך הכרזה, קא משמע לן רב יוסף, שגם כשבית דין מכרו צריך הכרזה, ובלי הכרזה הם בטועים בדבר משנה ומכרם בטל.

איתיביה רב אשי לאמימר, שנינו במשנתינו, שום הדיינין שפחתו שתות או הותירו שתות, מכרן פסול. ומדויק, דווקא פחתו או הותירו מכרן בטל, הא שוה בשוה – אם מכרו בשוויה, מכרן קיים. מאי לאו – והאם לא מדובר דלא אכרוז – כשלא הכריזו, ומכל מקום מכרן קיים, הרי שאין זה טועה בדבר משנה. מתרצת הגמרא: לא, המשנה מדברת בדאכרוז – שהכריזו.

שואלת הגמרא: הא מדסיפא – הרי בסיפא מדובר בדאכרוז, תיובי – על כרחך בריישא מדובר בדלא אכרוז. דקתני סיפא, אם עשו אגרת בקורת – הכרזה, אפילו מכרו שוה מנה במאתים או שוה מאתים במנה מכרן קיים. הרי שבסיפא מדובר בשהכריזו.

מתרצת הגמרא: אלא לעולם ברישא מדובר בדלא אכרוז, ולא קשיא על אמימר מדוע מכרם קיים בלי הכרזה, מפני שכאן – בסיפא מדובר בדברים ששנינו שבית דין מכריזין עליהן במכירתם, וכאן – ברישא מדובר בדברים שאין מכריזין עליהן – שאין צריכים הכרזה, ולכן אם מכרו בשוויה מכרם קיים. ומבארת הגמרא: ואלו הן דברים שאין מכריזין עליהן, העבדים והמטלטלין והשטרות של יתומים. עבדים מעמא מאי לא מכריזים עליהם, שמא ישמעו העבדים שרוצים למכרם ויברחו. והטעם שלא מכריזים על מטלטלין ושטרות, שמא ינגבו כשיתאספו אנשים לראותם.

תירוץ נוסף: ואיבעית אימא, כאן – בסיפא מדובר שמוכרים בשעה מדובר שמוכרים בשעה שאין מכריזין – שאפשר לחכות למכירה עד שיכריזו. וכאן – ברישא מדובר שמוכרים בשעה שאין מכריזין – דבר שאין לחכות עד שיכריזו, ולכן המכר קיים אף שלא הכריזו. ומבארת הגמרא מתי אין לחכות: דאמרי נהרדעי, כשמוכרים לצורך כרגא – תשלום מס גולגולת היתומים, או לקניית מזוני – מזונות האלמנה והבנות והיתומים, ולקבורה של המת או היתומים, מזבנינן [–מוכרים] בלא אכרוזא, שאין פנאי לחכות שלשים יום.

תירוץ נוסף: ואיבעית אימא, כאן – הסיפא עוסקת בשמכריזין – שרגילים להכריז. וכאן – ברישא מדובר בשאין מכריזין, ולבן המכר קיים אף שלא הכריזו. ומצינו שנהרדעא אחת מהם. דאמר רב נחמן, מעולם לא עשו אגרת בקורת [–הכרזה] בנהרדעא. סבור מינה בני הישיבה, שהטעם שלא הכריזו בנהרדעא, משום דהיו בקיאי בשומא, ואינם צריכים הכרזה. אמר רב הונא בר יהודה אמר רב יוסף בר מניומי, לדידי מיפרשא לי [–לי מפורש] מינייהו דרב נחמן, שהטעם, כיון שהם לא היו קונים קרקע שהכריזו עליו, משום דראו קניה זו כגנאי וחרפה, וביזו את הקונים, וקרו להו בני אכלי נכסי דאכרוזא – אוכלי שדות הכרזה.

* * *

אמר רב יהודה אמר שמואל, כשבית דין מוכרים מטלטלין של יתומים, שמין אותן ומוכרין אותן לאלתר – סמוך למיתת אביהם, ולא מחכים ליום השוק למוכרם ביוקר, שמא ירקבו או יתקלקלו. רב חסדא אמר בשם אבימי, מחכים ליום השוק ומוכרין אותן לשווקים. מבארת הגמרא: ולא פליגי, הא – רב חסדא שאמר לחכות ליום השוק, דיבר דמיקרב שוקא – שיום השוק קרוב, ואין חשש קלקול. והא – רב יהודה שאמר שלא מחכים ליום השוק, דיבר דמרחק שוקא – שיום השוק רחוק, ויש חשש קלקול.

רב כהנא הוה בידיה שכרא – החזיק שכר דרב משרשיא בר חילקאי יתמא [– היתום]. שהייה עד דיגלא – המתין מלמכרו עד הרגל. ואמר טעמו, אף על גב שיתכן דנפל ביה איצטתא – שיקבל טעם קרוב להחמיץ, ומטעם זה אין להשהות עד יום השוק, מכל מקום ברגל יש הרבה קופצים על השכר, ויש מעלה דמייתי זוזא חריפא – שמשלמים במזומן ואין צריך להקיף להם.

רבינא הוה בידיה חמרא – החזיק יין דרבינא זוטי יתמא, בר אחתיה – בן אחותו. הוה לדידיה נמי חמרא – גם לרבינא היה יין, הוה קמסיק ליה לסיכרא – הביא את יינו בספינה למקום ששמו סיכרא. אתא לקמיה דרב אשי, אמר ליה, מהו לאמטויי בהדן – האם אני רשאי להוליך עמנו את היין של היתום ואף שיש חשש שתטבע הספינה. אמר ליה רב אשי, זיל – לך ותוביל גם את שלו, כי שלו לא עדיף מדידך – משלך, ואינך צריך להזהר בשלו יותר מבשלך.

משנה

חיוב כתובה, הוא מנה לאלמנה ומאתים לבתולה, כשתתגרש או תתאלמן. וכן מתחייב הבעל לרפאותה, ולפדותה, ולקוברה, ועוד חיובים, ונקראים 'תנאי כתובה'.

נכסי צאן ברזל הם נכסים שהאשה מכניסה בנישואיה, ושמים את שווים וכותבים אותם בכתובה, והבעל מקבל אחריות, וכשתתגרש או תתאלמן תקבל את שווים הראשון.

נכסי מלוג הם נכסים שלא כתבה בכתובתה, ותיקנו חכמים שהקרן לאשה והבעל אוכל פירות. ודבר שלא עושה פירות, מוכרים אותו וקונים קרקע, והבעל אוכל פירות. והפסד הקלקול על האשה. וכשתתגרש או תתאלמן יחזרו הנכסים אליה. ומבואר לעיל (מז:) שכנגד פירות אלו תיקנו שאם תיפול בשבי יפדנה הבעל.

משנתינו עוסקת בחיובי כתובה ותנאי כתובה לנשים שיש פגם בנישואיהן: המתאנת – קטנה שאביה מת, והשיאוה אמה ואחיה, שתיקנו חכמים שאמה או אחיה יוכלו להשיאה, ואם תמאן בבעלה תצא בלי גט, והשניה – אשה שאסורה על בעלה באיסור ערוה דרבנן, והאילונית – אשה שאינה יכולה ללדת, ונישואיה בטעות. כשהן יוצאות מבעליהן, אין להן כתובה של מנה או מאתיים. ולא פירות, כלומר, אינו חייב לפדותן, שהיא תקנה כנגד הפירות שמקבל מנכסי מלוג. ולא מזונות, בממאנת כשלותה

המשך בעמ' ריח

ואכלה, ואחר כך מיאנה, אין הבעל משלם. ובשניה ובאיילונית אפילו כשהן תחתיו אין נותן להן מזונות. **וְלֹא בְלָאוֹת** – בגדים שהבעל קבל מהאשה ולבשם והתבלו. והגמרא דנה אם הכוונה לבגדים מנכסי צאן ברזל, או מנכסי מלוג.

וְאִם הבעל ידע שהיא איילונית, **מִתְּחִלָּה נָשָׂאָהּ לְשֵׁם אֵילוֹנִית, יֵשׁ לָהּ כְּתוּבָּה** ושאר חיובי הכתובה, שאין כאן מקח טעות.

אַלְמָנָה הנשואה **לְכֹהֵן גָּדוֹל**, או **גְּרוּשָׁה וַחֲלוּצָה לְכֹהֵן הֶדְיוֹט**, או **מַמְזֶרֶת וּנְתִינָה לְיִשְׂרְאֵל**, או **בַּת יִשְׂרְאֵל לְנָתִין וּלְמַמְזֵר**, שנישואיהן אסורים מהתורה בלאו, **יֵשׁ לָהֶם כְּתוּבָּה.**

* * *

גמרא

הגמרא דנה בדין נישואי יתומה קטנה: **רַב** תָּנֵי במשנתינו **'קְטַנָּה** הִיוֹצְאָה בְּגֵט **אֵין לָהּ כְּתוּבָּה'**, אף שבעלה גירשה מדעתו, **וְנִלְמַד, שְׁכָל שֶׁבֵּן** בשהיא **מְאֻנֶּסֶת** אין לה כתובה. משום שנישואי קטנה אינם כלום, והיא כמפותה בעלמא. **וּשְׁמוּאֵל** תָּנֵי במשנה, **'מְאֻנֶּסֶת אֵין לָהּ כְּתוּבָּה'**. ונלמד, **אֲבָל** אם **יוֹצְאָה בְּגֵט, יֵשׁ לָהּ כְּתוּבָּה.**

וְאַדָּא שְׁמוּאֵל לְמַעֲמֵיהּ – שמואל הולך לשיטתו, **דְּאָמַר שְׁמוּאֵל**, בכמה דברים שונה הממאנת מהיוצאת בגט. **מְאֻנֶּסֶת אֵין לָהּ כְּתוּבָּה, יוֹצְאָה בְּגֵט יֵשׁ לָהּ כְּתוּבָּה. הַמְאֻנֶּסֶת, לֹא פְּסָלָהּ מִן הָאֲחִין** של הבעל, ואין בה איסור אשת אח, וכן שאר קרוביו רשאים לשאתה, שהיא כמפותה שמותרת לקרובי המפתה. **וְגַם לֹא פְּסָלָהּ מִן הַכְּהוּנָּה** – אין בה איסור גרושה לכהן, כיון שבמיאון נעקרים הנישואין מתחילה. אבל **יוֹצְאָה בְּגֵט, פְּסָלָהּ מִן הָאֲחִין** של הבעל מדרבנן. **וּפְסָלָהּ מִן הַכְּהוּנָּה** מדרבנן, כיון שהיא גרושה. **מְאֻנֶּסֶת אֵינָהּ צְרִיכָה לְהַמְתִּין שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים** להנשא לאדם אחר לאחר מיאונה, משום שהיא כעוקרת את הנישואין למפרע.